

JAŚNIUCHNY (2) ai

a *jasne*.

sg m N jaśniuchny (2). ◇ [pl N subst jaśniuchn(e)].

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Dem. i intens. od „jasny”:

1. O kolorze: *białości*; *candidulus Mącz (2)* : *Mącz 33b*; Ciebie ią luba Irene wspomionę [...] Hederowe Wieńce lubią twe skronie/ Iąśniuchny twoy woz bielźze śniegu konie. *RybGęśli C2*.

2. [Wyrażny, zrozumiały, oczywisty:

Wyrażenie: »jaśniuchne słowa«: Obie skronie [*Luteranowie i Zwinglijanie*] wołaią/ że to są iąśniuchne słowa [o słowach Chrystusa: *To jest ciało moje, które za was będzie wydane*]: á skądże tedy tá niezgodá między nimi? Obie stronie mówią/ że ie rozumieią [...] á wždy ták dziwnie á ták rozmaicie rozni są od siebie. *WujPosN 1584 373 (Linde).*]

Cf JAŚNIUCZKI, [JAŚNIUSIENIECZKI]

LW